

Rozważania: 1 niedziela Adwentu (rok C)

Rozważanie na pierwszą
niedzielę Adwentu (rok C).

Proponowane tematy to:

Codziennie rozpoczynać; W
oparciu o Bożą łaskę; Nawrócić
się, ufni w Jego pomoc.

- Codziennie rozpoczynać;
- W oparciu o Bożą łaskę;
- Nawrócić się, ufni w Jego
pomoc.

.....

DZIŚ ROZPOCZYNAMY okres
Adwentu, czas oczekiwania,
ponieważ wiemy, że przyjście Pana
Jezusa jest blisko. Liturgia tej
niedzieli zaprasza nas do rozważenia
naszego życia wobec nadejścia Pana:
«Wszechmogący Boże, spraw,
abyśmy przez dobre uczynki
przygotowali się na spotkanie
przychodzącego Chrystusa, a w dniu
sądu, zaliczeni do Jego wybranych,
mogli osiąść królestwo
niebieskie»^[1]. Całe nasze życie jest
czasem oczekiwania na ten wielki
dzień, w którym nadejdzie Pan Jezus,
aby zaprowadzić nas do Ojca.
Dlatego, jako przygotowanie na to
spotkanie, mądrość Kościoła sprawia,
że prosimy Boga o większe
pragnienie czynienia dobra.

W dzisiejszej Ewangelii usłyszymy z
ust Pana Jezusa następujące słowa:
«nabierzcie ducha i podnieście
głowy, ponieważ zbliża się wasze
odkupienie» (Łk 21, 28). Bóg

pozostawił nam jako dziedzictwo ten nasz świat, pragnie, abyśmy zajęli się troską o naszych bliskich, zachęca nas do siania dobra w naszym życiu i w naszym otoczeniu. Pewnego dnia – nie wiemy kiedy – Pan Jezus powróci. Jaką radość przyniesiemy sercu Chrystusa, kiedy wyjdziemy na spotkanie z Nim! Do momentu kiedy nadejdzie ta chwila pragniemy być czujni, ponieważ nie znamy ani dnia, ani godziny.

Stając w obecności Pana Jezusa możemy rozważyć zaufanie, jakim obdarzył nas Bóg, czyniąc nas uczestnikami swojego posłannictwa. Ten Adwent może być dobrą okazją, aby rozważyć te zadania, które Bóg nam powierzył i zobaczyć jak je wykonujemy. Być może, wraz z dziękczynieniem za tyle radości, zdamy sobie sprawę, że pewne sprawy zaniedbaliśmy. Dziś możemy podjąć decyzję, aby zacząć na nowo w tych kwestiach, idąc za radą, jaką

często dawał święty Josemaría:
«Rozpocząć na nowo? Tak, rozpocząć
na nowo. Ja – wyobrażam sobie, że ty
też – rozpoczynam każdego dnia, co
godzinę, za każdym razem, kiedy
czynię akt zadośćuczynienia»^[2].

«CZUWAJCIE WIĘC i módlcie się w
każdym czasie» (Mk 13, 37). Może
nam się wydawać, że ta przestroga
Pana Jezusa ma zbyt mocny
wydźwięk. Ale czy nie jest to
prawda? Życie jest krótkie, czas mija
bardzo szybko i może się zdarzyć, że
w związku z szalonym rytmem, w
którym wiele razy żyjemy, pozostaną
na drugim planie niektóre kluczowe
kwestie naszego życia. Pan pragnie
być z nami, abyśmy nie zapomnieli o
Nim, i dlatego woła nas raz za razem.
Zaproszenie do czuwania jest
wyrazem tego pragnienia Boga; to
sposób, żeby nas obudzić, jeśli

jesteśmy trochę zaspani. Pan Jezus zaprasza nas do smakowania na nowo tego co kluczowe.

«Czuwajcie». Pan wzywa nas do odnowienia naszych pragnień świętości, nawrócenia na nowo ku Bogu tego wszystkiego, co tego wymaga. I święty Paweł, w drugim czytaniu mszalnym, przypomina nam, że to dzieło naszej świętości nie zależy jedynie od naszych wysiłków, naszego zaangażowania, ale że jest to dzieło Boga: «Pan niech pomnoży was licznie i niech spotęguje miłość waszą nawzajem do siebie» (1 Tes 3, 12).

Dana została nam Boża pomoc, Jego łaska. Zostaliśmy nią ubogaceni. Pan Jezus wzywa nas do zjednoczenia z nim i niespodziewanie On sam daje się nam jako dar, aby osiągnąć to nowe życie. Kiedy przygotowujemy się na narodzenie Dzieciątka Jezus, możemy rozważać te prawdy. Pan

pragnie napełnić nas swoją łaską.
Ten czas Adwentu, czas oczekiwania,
jest okazją, aby otworzyć się na ten
dar i przyjąć go z całego serca. W ten
sposób ujrzy światłoienne
najlepsza wersja nas samych,
najlepsze „ja” każdego z nas.

NASZE ŻYCIE jest darem od Boga.
Podczas Adwentu, czasu szczególnej
łaski, Kościół wiele razy przypomina
nam tę prawdę: Bóg jest wart więcej
niż inne rzeczy, które dławiają, albo
umniejszają miłość, rzeczy które w
ostateczności powodują cierpienie i
są odpychające. «W społeczeństwie,
które często za dużo myśli o
dobrobycie, wiara pomaga nam
podnieść wzrok i odkryć prawdziwy
wymiar własnego życia. Jeśli
niesiemy Ewangelię, nasze przejście
przez świat będzie płodne»^[3].
Podnieść wzrok; na nowo odkryć

prawdziwy wymiar naszego życia;
pozostawić ślad i być płodnym na
wszystkich naszych ziemskich
drogach. To może być dobry plan na
Adwent.

Nawrócenie jest przede wszystkim
łaską: jest światłem, aby widzieć i
siłą, aby chcieć. Pragniemy
wpatrywać się w Boskie oblicze, aby
Bóg nas zbawił. Wiemy, że nasze
ograniczenia nie determinują nas, i
że z kolei naszym oparciem jest
nieskończona moc Boża. Panie,
składamy w Tobie naszą ufność.
Chcemy to wyrazić, ponieważ Bóg
całkowicie szanuje naszą wolność i
czeka, aż pozwolimy uczestniczyć
Mu w naszym życiu. Jeśli Go o to
poprosimy, jeśli złożymy w Jego ręce
najtrudniejsze zadania i
zaangażujemy się w wykonanie tych
zadań, które znajdują się w ramach
naszych możliwości, mamy pewność,
że On udzieli nam swojego światła i
swojej siły.

Wiedząc kim jest Pan Bóg i znając Jego wezwanie, abyśmy czuwaliby, chcemy podtrzymać tę postawę miłości, także wtedy, kiedy zmęczenie jest obecne w naszym życiu. Liczymy na obecność Maryi: ona potrafiła czujnie przeżywać oczekiwanie na narodzenie Dzieciątka i będzie potrafiła sprawić, że będziemy czujni i radośni, rozpoczynając na nowo za każdym razem, kiedy będzie to konieczne, aż do przyjścia naszego Pana, Jezusa Chrystusa.

[1] *Mszal Rzymski*, Kolekta I niedzieli Adwentu.

[2] Św. Josemaría, *W dialogu z Panem*, wydanie historyczno-krytyczne, s. 143.

[3] Prałat Fernando Ocáriz, „*Luz para ver, la fuerza para querer*” (Światło

aby wiedzieć, siła aby kochać), ABC, 18
września 2018 r.

pdf | dokument generowany
automatycznie z [https://opusdei.org/pl-
pl/meditation/rozwazania-1-niedziela-
adwentu-rok-c/](https://opusdei.org/pl-pl/meditation/rozwazania-1-niedziela-adwentu-rok-c/) (17-03-2026)